

[Aksel Møller.]

Oplysning, at dette Afsnit ikke fandtes i det Udkast, jeg oprindeligt forelagde i Ministermøde, men at jeg efter stærke Ønsker fra andre Ministres Side gik med til at lade det komme til Behandling i Nævnet.“

I det Citat bekræftes det af den højtærede Minister, at der i hans Udkast ikke fandtes noget om Intervention, men at han efter sine Kollegers stærke Ønske altsaa satte det ind og lod det komme til Behandling. Det vil sige, at den højtærede Udenrigsminister, der mødte i det forberedende Møde med en anden Politik end den, han gik med til over for Rigsdagens udenrigspolitiske Nævn, opgav denne sin egen Politik til Fordel for andres, uden at være blevet overbevist om, at de andres var den rigtige og hans den forkerte. Dette kan enhver, der føler sig vildledt, bebrejde den højtærede Minister. Det kan utvivlsomt store Kredse i den danske Befolkning med Rette bebrejde ham. Det er dog naturligvis altid et Spørgsmaal, om Medlemmerne af den daværende Regering kan gøre det, eftersom de jo i det paagældende Ministermøde maa have faaet at vide, hvad der var Udenrigsministerens, skal vi sige private Mening om Sagen, og eftersom Udenrigsministeren vel bøjede sig af Hensyn til den paagældende Regerings politiske Situation og Stilling. Men da den højtærede Udenrigsminister valgte at gøre sine Kollegers Politik til sin, maatte enhver, som ikke var saa kyndig i Udenrigspolitik, at han turde bære Vand mod Udenrigsministeren, anse det for baade muligt og forsvarligt, at Danmark rejste Kravet om en § 5.

Det er heri, jeg mener, at den højtærede Udenrigsminister har forsyndet sig imod Rigsdagen, for Rigsdagen har et Krav paa, at en Minister ikke — især ikke paa et Sted som Det udenrigspolitiske Nævn — giver et Raad som han selv anser for uforvarsomt. Og i Virkeligheden ser jo den højtærede Udenrigsminister nu selv ganske tydeligt denne Fejl, det fremgaar ogsaa af hele Tonen i Talen den 9. December.

Men jeg vil gerne have Lov til at pege paa et enkelt Punkt i det Citat, jeg drog frem før, et Punkt, der i og for sig ogsaa bekræfter det. Den højtærede Udenrigsminister siger, at han efter disse stærke Ønsker gik med til „at lade det komme til Behandling i Nævnet“. Udenrigsministre forstaaer i Virkeligheden at veje deres Ord paa en Guldvægt, og vor Udenrigsminister er absolut ikke nogen Undtagelse fra denne Regel. Man maa lægge Mærke til, at Mini-

steren ikke siger: stille Forslag derom, men: komme til Behandling. Det er ligesom der deri ligger, at han trøstede sig med, at det næppe vilde blive tiltraadt af Nævnet, eller at han havde tænkt sig, at hvis det mod Forventning skulde ske, at Nævnet i Tillid til hans Anbefaling eller hans Raad accepterede Forslaget, accepterede Udkastet, vilde han sørge for, at Behandlingen ikke endte i en positiv Tilslutning dertil.

Det forekommer mig, at den højtærede Udenrigsminister har været lidt for dygtig i de Dage, men han maa tro mig, naar jeg siger, at denne Dygtighed har givet god Grund til at tro paa, saaledes som mange, mange gjorde det, at hans og Venstreregeringens sydslesvigske Politik var en og den samme. Det var det, jeg mente, da jeg — aabenbart til den højtærede Udenrigsministers store Forundring — forleden Dag sagde, at den nye Regering har arvet den gamle Regerings Udenrigsminister uden at ville eller kunne acceptere den gamle Regerings Udenrigspolitik. Det er jo ikke tilstrækkeligt for nogen af os, at den højtærede Udenrigsminister hæfter sig ved, hvad der udadtil var den officielle Politik. Vi, som beskæftiger os med det politiske Arbejde, og som vidste, hvorledes Tingene udviklede sig, og hvilke Faktorer der bragte dem i Udvikling, vi maatte jo opfatte Udenrigsministerens Forbliven i den daværende Regering som et Udtryk for, at han stadig vilde støtte denne Regering her inden for Rigsdagen i Henseende til at faa Rigsdagen arbejdet længere og længere med i den Retning, hvori Regeringens Statsministers Politik gik.

Derfor er jeg ganske enig med den højtærede Udenrigsminister i, at man kan bebrejde ham, at han blev siddende, efterhaanden som den sydslesvigske Politik tilspidsede sig, for derved bidrog han yderligere til at forstærke Indtrykket af, at der i alt Fald ikke var afgørende Indvendinger at gøre imod de Fjernmaal, som den daværende Statsminister forfulgte. Jeg synes, Udenrigsministeren med denne Indrømmelse selv har erkendt at have begaaet en Fejl, men jeg tvivler egentlig paa, at han rigtig forstaaer dens Størrelse. Efter min Opfattelse er imidlertid, som jeg sagde før, en Forlængelse af denne Diskussion ikke til nogen større Fordel for vort Land, og den burde vel snart kunne bringes til Afslutning.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen har allerede lovet at yde sin Bistand, saaledes at det, der er sket, er sket, og det lader sig ikke ændre ad parlamentarisk Vej, og der er jo da ogsaa den Trøst i det hele,